

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนอนุตติยวิทยา เป็นการเรียนการสอนที่อยู่ในวงจำกัด จึงไม่ปรากฏว่ามีผู้ทำการวิจัยในด้านนี้ ซึ่งทำให้ไม่มีเอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรง ดังนั้นเอกสารและงานวิจัยที่จะกล่าวในบทนี้จะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยได้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
2. ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
3. ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
4. ความแตกต่างระหว่าง ภาษาอังกฤษทั่วไปกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
5. รูปแบบของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิวัฒนาการของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแต่เดิมนั้น เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงระบบโครงสร้างทางภาษาโดยทั่ว ๆ ไป มิได้มุ่งเน้นที่จุดมุ่งหมายของผู้เรียน และการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายที่ถูกต้องเหมาะสมในสาขาใดสาขาหนึ่งโดยเฉพาะ ทอม ฮัทชินสัน และ อลัน วอเตอร์ส (Tom Hutchinson and Alan Waters, 1987: 6-7) กล่าวว่า "แต่เดิมนั้น ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาแม่ ถือว่าเป็นผู้ที่มีการศึกษาดี" ไม่มีใครถามถึงเหตุผลว่ามีความจำเป็นอย่างไร จึงต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จนกระทั่งสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง ในปี ค.ศ. 1945 มีการขยายตัวทางด้านเทคโนโลยี และการติดต่อค้าขายระหว่างประเทศ ซึ่งสหรัฐอเมริกา กลายเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในการติดต่อสื่อสาร เพื่อแลกเปลี่ยนเทคโนโลยี และติดต่อค้าขาย ผู้เรียนภาษาอังกฤษในยุคนี้ มีจุดมุ่งหมายต่าง ๆ กัน เช่น นักธุรกิจต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อขายสินค้า นายช่างเทคนิคต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่ออ่านคู่มือ แพทย์ต้องการติดตามวิทยาการใหม่ และนักศึกษาต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อแสวงหาความรู้จากตำรา และวารสารต่าง ๆ ซึ่งจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ พัฒนาอย่างรวดเร็ว สืบเนื่องมาจากวิกฤติการณ์น้ำมัน ในต้นทศวรรษ 1970 ที่ผู้เชี่ยวชาญตะวันตก มุ่งหน้าสู่ประเทศที่มีบ่อน้ำมันทำให้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นในธุรกิจใหญ่ ๆ และเนื่องจากมีเวลาและเงินจำกัด จึงจำเป็นต้องจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน และมีประสิทธิภาพ

ในระหว่างปี ค.ศ. 1960 - 1970 ได้มีการตื่นตัวที่จะศึกษาภาษา โดยคำนึงถึง การนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทางสังคม เพื่อประโยชน์ในการสื่อความหมาย นักภาษาศาสตร์ จึงมีบทบาทมากขึ้น และมุ่งความสนใจไปยัง "ภาษาที่นำมาใช้" (Language in use) มีการค้นคว้าและวิจัยว่า ความสามารถในการสื่อสารมิได้อาศัยความรู้ไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว เท่านั้น แต่จะต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ดังนั้นภาษาจะมีลักษณะแตกต่างกันออกไป ตามวัตถุประสงค์ของการใช้ รูปแบบของภาษาที่ใช้ต้องใช้ให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ วัตถุประสงค์ในการสอนจึงควร เน้นการสื่อความหมาย หลักสูตรจะต้องคำนึงถึงบทบาททางสังคม ของผู้เรียน เช่น การเรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายเฉพาะในการ เรียนแต่ละสาขาวิชา เพราะมีเวลาเรียนจำกัด ผู้เรียนจึงสนใจแต่การเรียนเพื่อให้ใช้ได้ตาม ความต้องการโดยตรงของตนเองเท่านั้น ซึ่งแตกต่างจากภาษาอังกฤษ ที่ใช้สำหรับวัตถุประสงค์ ทั่วไป

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1971 เป็นต้นมา การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Special Purposes - ESP) หรือการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา (English for Academic Purposes - EAP) เริ่มมีบทบาทมากยิ่งขึ้น ในการสร้างหลักสูตร การผลิตวัสดุการสอน และการเขียนตำราสำหรับผู้เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทั้งนี้ เพื่อสร้างแนวทางให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับการเรียนด้าน วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือเพื่อจุดมุ่งหมายในการประกอบอาชีพ ซึ่ง อัลัน เมานท์ฟอร์ด (Alan Mountford, 1975: 188) ได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษ สำหรับสาขาวิชาไว้ว่ามีลักษณะสำคัญคือ ประการแรก ผู้เรียนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจะเป็นผู้ใหญ่ หรือเรียนอยู่ในระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา และประการที่สอง เนื้อหาของภาษาอังกฤษ สำหรับสาขาวิชาจะเน้นภาษาทางวิชาชีพหรือ อาชีพเฉพาะอย่าง

จอห์น ซินแคลร์ (John Sinclair, 1980: 7) ได้อธิบายเกี่ยวกับภาษา เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Language for Specific Purposes - LSP) ไว้ว่าภาษาเพื่อ วัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นการสอนภาษาที่ถูกกำหนดขึ้นตามความต้องการของผู้เรียน มีลักษณะเด่น คือ จะสอนภาษาในด้านที่สัมพันธ์กับลักษณะเนื้อหาวิชา วัตถุประสงค์ และทักษะหรือเทคนิค ที่ นักเรียนต้องการเรียน

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่ปรากฏในระยะแรก คือภาษาสำหรับ นักท่องเที่ยว ซึ่งอยู่ในรูปของหนังสือและหลักสูตรที่จัดขึ้นสำหรับผู้ที่จะเดินทางไปต่างประเทศ และต้องการรู้ภาษาเพียงเพื่อให้เที่ยวสนุกขึ้น ผู้เรียนจะมีหนังสือคู่มือเล่มเล็ก ๆ เกี่ยวกับคำศัพท์ และวลีที่ใช้ในชีวิตประจำวันติดตัวไปด้วย หนังสือคู่มือเหล่านี้จะเขียนเป็นแบบเรียนง่าย ๆ เทียบ ระหว่าง 2 ภาษา หรืออาจมีหลายภาษาในเล่มเดียวกัน

การสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันมานานแล้ว คือ ภาษาเยอรมันสำหรับนักศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ นับเป็นการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ แบบแรกสุดที่ปฏิบัติกันมา โดยครูจะสอนไวยากรณ์ตามแบบที่กำหนดไว้ แบบฝึกหัดและหนังสือเรียนมาจากหนังสือวิทยาศาสตร์ในสาขาที่เกี่ยวข้อง ครูมักสอนให้ผู้เรียนสามารถแปลตำราภาษาต่างประเทศเฉพาะสาขาวิชาโดยใช้พจนานุกรม

จากการที่ผู้เรียนมีวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษาแตกต่างกันออกไปเช่นนี้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงต้องเปลี่ยนแปลง เพื่อให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนได้ตามความต้องการเฉพาะของตน ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens, 1980: 105-106) ได้ชี้ให้เห็นว่าการที่ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นที่ต้องการมากขึ้นนั้น มีสาเหตุมาจาก

1. ผู้ใช้ภาษาอังกฤษในประเทศต่าง ๆ เห็นว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่มีคุณค่าในการใช้ติดต่อกับเจ้าของภาษา จะทำให้เข้าใจชีวิตความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้ดียิ่งขึ้น

2. แรงผลักดันทางด้านสังคมในประเทศเกิดใหม่ที่ใช้หลายภาษา ที่ต้องการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเร่งด่วน

3. รูปแบบภาษาอังกฤษเฉพาะถิ่นได้เกิดขึ้นในหลายประเทศ ซึ่งความสามารถในการใช้ภาษา ขึ้นอยู่กับความต้องการในการสื่อสารของแต่ละท้องถิ่นและไม่เป็นไปตามแบบแผนของเจ้าของภาษา ไม่ว่าจะเป็นชาวอังกฤษ ชาวอเมริกัน ชาวออสเตรเลีย หรือชาติอื่น ๆ

4. การจำกัดหรือการควบคุมการใช้ภาษาอังกฤษในประเทศที่เพิ่งได้รับเอกราชใหม่ เพื่อไม่ให้ภาษาอังกฤษมาเป็นเครื่องทำลายวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษแทนภาษาพื้นเมือง

5. ถึงแม้ว่าในบางประเทศจะจำกัด หรือควบคุมการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา เพื่อดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมของชาติดังกล่าวในข้อ 4 แต่ก็ยอมรับภาษาอังกฤษเพื่อใช้สำหรับวัตถุประสงค์ทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เศรษฐศาสตร์ และกิจกรรม ระหว่างประเทศหลาย ๆ อย่าง ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เช่น เป็นสื่อในการให้ข่าวสารและความบันเทิง ต่าง ๆ ได้แก่ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ ความช่วยเหลือระหว่างประเทศและการบริหาร ดนตรี การตลาดและการโฆษณา เป็นต้น

สำหรับในประเทศไทยนั้น ได้จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทั้งในระดับอุดมศึกษา อาชีวศึกษา และมีธยมศึกษา ในระดับอาชีวศึกษานั้น กรมอาชีวศึกษาได้จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2505 โดยจัดสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 แบบเรียนที่ใช้ หน่วยงานในสังกัดกรมอาชีวศึกษาเป็นผู้จัดทำขึ้น

ณรงค์ ภูมิสวัสดิ์ (2529: 4) กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์

ประสงค์เฉพาะว่าในปัจจุบันกรมอาชีวศึกษา ได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์
 ในสถานศึกษาในสังกัดทุกสาขาวิชาและในทุกระดับ คือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และ
 ระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา สำหรับกรมสามัญศึกษา นั้น กระทรวงศึกษา
 ธิการ ได้เห็นความจำเป็นในการสอนวิชาชีวะในโรงเรียนมัธยมศึกษา จึงได้บรรจุวิชาชีวะไว้ในหลักสูตร
 มัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 จำนวน 6 สาขาวิชา คือ ช่างอุตสาหกรรม
 เกษตรกรรม คหกรรม พาณิชยกรรม ศิลปหัตถกรรม และศิลปกรรม และได้จัดวิชาภาษาอังกฤษ
 เพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนวิชาชีวะสาขาต่าง ๆ ทั้ง 5 สาขาวิชา ยกเว้นสาขาศิลปกรรม
 โดยใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษซึ่งอยู่ในหมวดวิชาสัมพันธ์ ของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ
 พุทธศักราช 2524 ของวิชาชีวะสาขาต่าง ๆ ดังนั้นภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ ที่เปิด
 สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งได้แก่ภาษาอังกฤษช่างอุตสาหกรรม (ภาษาอังกฤษเทศ
 นิค) ภาษาอังกฤษคหกรรม ภาษาอังกฤษเกษตรกรรม ภาษาอังกฤษพาณิชยกรรม และภาษา
 ภาษาอังกฤษศิลปหัตถกรรม จึงมีขอบเขตและเนื้อหาเหมือนกับที่สอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

มีผู้ให้ความหมายหรือคำจำกัดความของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้พอสรุป
 ได้ดังนี้

ริชาร์ด บี นอสส์ และ ธีโอดอร์ เอส รอดเจอร์ส (Richard B. Noss and
 Theodore S. Rodgers, 1975: 15) กล่าวว่า

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for a Specific Purpose -
 ESP) คือการสอนภาษาอังกฤษที่เลือกสรรมาเพื่อผู้เรียนเฉพาะกลุ่ม หลักเกณฑ์ในการเลือก
 ขึ้นอยู่กับขอบเขตที่เกี่ยวข้องว่า เพื่อการศึกษา เพื่อวิชาชีวะ หรือวิชาเฉพาะ ส่วนภาษา
 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes - ESP) ในความ
 หมายถึงเป็นนพพจน์คือ การสอนภาษาอังกฤษที่มีจุดประสงค์ต่าง ๆ กัน เนื่องจากผู้เรียนแต่ละ
 กลุ่มมีความมุ่งหมายในการเรียนแตกต่างกัน

จอห์น เวบบ์ (John Webb, in Geoffrey H. Wilson, ed., 1976: 130-
 131) กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า คำนี้ถึงความต้องการเฉพาะด้าน
 ในการใช้ภาษาของผู้เรียน ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริง และมีประโยชน์ตรงตามวัตถุประสงค์
 ของผู้เรียน

ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens, 1978: 186) อธิบายถึงการสอน
 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เป็นการสอนที่มีจุดมุ่งหมายพิเศษ (Special Purpose

Language Teaching หรือ SP-LT) เป็นการสอนภาษาอังกฤษตามความต้องการของผู้เรียนมากกว่าที่จะสอนตามหลักเกณฑ์ทางการศึกษาโดยทั่ว ๆ ไป

โรนัลด์ แมคเคย์ และอลัน เมานท์ฟอร์ด (Ronald Mackay and Alan Mountford, 1978: 2) กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เป็นการสอนเพื่อจุดมุ่งหมายในการนำไปใช้ที่ชัดเจน และจุดมุ่งหมายนี้มักเกี่ยวข้องกับความต้องการด้านอาชีพ และโครงการฝึกอบรมด้านอาชีพ เช่น วิศวกรรมศาสตร์ เกษศาสตร์ และนิติศาสตร์ เป็นต้น คำว่า "เฉพาะ" หรือ "พิเศษ" (Special) ใน "ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ" นั้น เน้นที่จุดมุ่งหมายของผู้เรียนในการเรียนภาษา ไม่ใช่เน้นภาษาที่เรียน

อับัน ที บาเทีย (Aban T. Batia, 1979: 25) ให้ความเห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษตามความสนใจและความต้องการของผู้เรียนที่จะนำไปใช้ในสถานการณ์เฉพาะอย่าง

คริส เคนเนดี (Chris Kennedy, 1979: 59) กล่าวถึง การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน คือเน้นภาษาที่ใช้ (Use) มากกว่ากฎเกณฑ์เกี่ยวกับภาษา (Usage) รวมทั้งการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (Need Analysis) ว่าต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อทำอะไรในชีวิตจริงด้วย

พอลีน โรบินสัน (Pauline Robinson, 1980: 8) ให้คำอธิบายคำว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เกิดจากความต้องการของผู้เรียนที่จะเรียนรู้เฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไม่ใช่ความต้องการที่จะเรียนรู้ตัวภาษา ดังนั้นผู้เรียนมักจะเป็นผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานมาแล้ว หรือเป็นผู้ที่เรียนผ่านในระดับมัธยมศึกษามาแล้ว

ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens, 1980: 109) กล่าวถึงภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่าหมายถึงภาษาอังกฤษที่มีหัวเรื่องและเนื้อหา เกี่ยวเนื่องกับอาชีพ สาขาการศึกษา จุดประสงค์ของผู้เรียน และมีเนื้อหาทางภาษาที่เลือกสรรแล้ว ไม่ใช่ภาษาอังกฤษทั่วไป

เวอร์เนอร์ ฮิลเลน (Werner Hüllen, 1983: 6) มีความเห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะคือ การสอนที่คำนึงว่าผู้เรียนต้องการเรียนภาษาเพื่ออะไร และได้ฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถเฉพาะ (A Restricted Competence) ในเรื่องนั้น เพื่อที่จะนำไปใช้ได้จริงในงานของตน

คริส เคนเนดี และ รอด โบลีโธ (Chris Kennedy and Rod Bolitho,

1984: 3) กล่าวว่า "ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสำรวจจุดประสงค์ของผู้เรียน และจุดประสงค์นั้นจะเป็นตัวชี้ความต้องการในการสื่อสาร ประเภท และหัวข้อของภาษาอังกฤษที่จะใช้สอนซึ่งขึ้นอยู่กับความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ"

นราพร โรจนจันทร์ (2524: 5) ได้สรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เกิดขึ้นเนื่องจากพัฒนาการทางเศรษฐกิจและการเมือง มิได้เกิดจากพัฒนาการทางภาษาศาสตร์ โปรแกรมการสอนภาษาของอังกฤษมิได้เป็นไปตามแบบที่ยึดกันมาแต่เดิมหรือขึ้นอยู่กับผู้กำหนดหลักสูตร แต่มีจุดประสงค์ที่แน่นอน และเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแท้จริง เนื่องจากมุ่งความสำคัญที่ผู้เรียนและความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก

สุณีย์ ศรีโสภ (2526: 13) ได้ให้คำจำกัดความของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า หมายถึง การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์โดยตรงในด้านการศึกษาเฉพาะสาขาวิชาการ หรือวิชาชีพของผู้เรียนที่มีได้เป็นเจ้าของภาษา (Non-native Speaker) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและคุ้มค่าเมื่อคำนึงถึงเวลา ค่าใช้จ่าย และบุคลากรที่มีจำกัด

จากความหมายและความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ ที่กล่าวมานั้นจะสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีวัตถุประสงค์ที่แน่นอนชัดเจน เพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนในการนำไปใช้ประโยชน์ในด้านการศึกษา หรือวิชาชีพ โดยผ่านเนื้อหาวิชาที่ผู้เรียนนั้นเกี่ยวข้องอยู่

ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens, 1977: 90-92) ได้จัดประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology - EST) เป็นภาษาอังกฤษที่จัดเนื้อหาเน้นหนักภาษาอังกฤษทางด้านวิทยาศาสตร์ (Scientific English) รวมทั้งคำศัพท์ (Vocabulary) และวิภัติปัจจัย (Affixes) ด้วย

2. ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาอื่น (English for Other Courses) เป็นภาษาอังกฤษที่จัดสำหรับบุคคลในอาชีพต่าง ๆ เช่น แพทย์ วิศวกร นักการทูต นักธุรกิจ หรือนักศึกษาระดับปริญญาเอกนิสิต เป็นต้น

โจ แมคโดนัลล์ (Jo McDonough, 1984: 6) แบ่งภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ (English for Academic Purposes - EAP) เช่น ภาษาอังกฤษทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี
2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาชีพ (English for Occupational Purposes - EOP) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ และภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ เป็นต้น

พรพรรณ บุญพัฒนาภรณ์ (2528: 12-15) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้แบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ (English for Occupational Purpose - EOP) เป็นภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางด้านอาชีพ สำหรับผู้ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ ในการประกอบอาชีพที่มีความจำเป็นต้องรู้ภาษาอังกฤษในขอบข่ายสาขาอาชีพของตน ผู้สอนสามารถกำหนดทักษะที่จะต้องฝึกฝน และสิ่งที่จะต้องเรียนได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เรียนได้ดังนี้

- ก. ภาษาอังกฤษธุรกิจ เป็นภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ นักประชาสัมพันธ์ นักบัญชี

- ข. ภาษาอังกฤษเทคนิค เป็นภาษาอังกฤษสำหรับช่างยนต์ ช่างโลหะ

- ค. ภาษาอังกฤษเฉพาะอื่น ๆ เป็นภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ พนักงานเสิร์ฟอาหาร พนักงานรับโทรศัพท์ และพนักงานวิทยุการบิน เป็นต้น

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ (EVP หรือ EOP) นั้นนอกจากจะแบ่งประเภทต่าง ๆ สำหรับผู้มีอาชีพต่างกันแล้ว ยังแบ่งเป็นรายวิชาที่แตกต่างกันด้วย คือ

- ก. รายวิชาสำหรับผู้ที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ในวิชาชีพ (Pre-experience Course) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับวิชาชีพไปพร้อม ๆ กับการเรียนวิชานั้น ๆ

- ข. รายวิชาสำหรับผู้เคยมีประสบการณ์ในวิชาชีพมาแล้ว (Post-experience Course) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะเกี่ยวกับอาชีพนั้น ๆ

- ค. รายวิชาสำหรับครู เพื่อให้สอนภาษาอังกฤษได้ (Teacher's Conversion Course) เป็นรายวิชาสำหรับครูที่สอนภาษาอื่น ๆ เช่นภาษาฝรั่งเศส ให้สามารถสอนภาษาอังกฤษได้

2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษา (English for Educational Purposes - EEP or English for Academic Purposes - EAP) เป็นภาษาอังกฤษเพื่อความมุ่งหมายทางวิชาการ ใช้เป็นสื่อในการศึกษาต่อ ไม่ว่าสาขาใดก็ตาม มุ่งให้ผู้เรียนสามารถอ่านเอกสาร ตำราทางวิชาการได้ ให้สามารถฟังการบรรยาย จดรายละเอียดที่สำคัญ อภิปราย และเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษได้ตามลักษณะการใช้ภาษาที่ผู้เรียนจะต้องใช้ในสาขาวิชานั้น ๆ รายวิชาของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

ก. การเรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นการเรียนวิชาการสาขาใดสาขาหนึ่ง (Discipline Based ESP) เช่น ฟิสิกส์ วิศวกรรม วรรณคดีวิจารณ์ เป็นต้น แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

1) การเรียนของผู้เคยเรียนวิชาการจบแล้ว มาเรียนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับวิชานั้นเพิ่มเติม (Pre-study ESP)

2) การเรียนของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษ เป็นส่วนหนึ่งของวิชาการที่ตนเรียนอยู่ (In-study ESP)

ข. การเรียนภาษาอังกฤษในฐานะวิชาหนึ่งในโรงเรียน (School-subject ESP) แบ่งออกเป็น 2 อย่างคือ

1) การสอนวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ (Independent ESP)

2) การเรียนหลายวิชารวมกัน โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน (Integrated ESP) เช่น การเรียนคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

3. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology - EST) เป็นภาษาอังกฤษที่จัดขึ้น สำหรับใช้ในด้านวิทยาศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์ประยุกต์ ขอบเขตของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แบ่งออกได้ดังนี้

ก. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์ทั่วไป ได้แก่ คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ดาราศาสตร์ ธรณีวิทยา ลัทธิศาสตร์ แพทยศาสตร์ กฎหมาย เป็นต้น

ข. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางเทคโนโลยี ได้แก่ วิศวกรรมศาสตร์ คอมพิวเตอร์ อิเล็กทรอนิกส์ เกษตรศาสตร์ เหมืองแร่ เป็นต้น

ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษทั่วไปกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

การสอนภาษาอังกฤษทั่วไปแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ คือ การสอนภาษาอังกฤษทั่วไปเน้นทางด้านวัฒนธรรม วรรณคดี และการศึกษา โดยมีตัวภาษาเป็นเนื้อหาวิชาและวัตถุประสงค์ของวิชานั้น ๆ ส่วนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้เป็นแนวทางไปสู่การรับรู้เนื้อหาวิชา หรือกลุ่มทักษะที่แตกต่างกันออกไป

เวอร์เนอร์ ฮิลเลน (Werner Hillen, in Reinhold Freudenstein, ed. 1981: 58-61) มีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ และภาษาอังกฤษทั่วไป ไม่อาจแยกออกจากกันได้ชัดเจน เพราะในชีวิตประจำวัน เราจะนำภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมาใช้ เช่น คำที่เกี่ยวกับการถ่ายภาพ การเงินหรือการทำสวน และเรานำภาษาอังกฤษทั่วไปมาใช้ในภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เมื่อเราต้องการอธิบายคำศัพท์ใหม่ ที่ใช้เฉพาะในสาขาวิชาให้เป็นที่เข้าใจ และในด้านภาษาศาสตร์ สัญลักษณ์ (ตัวอักษร) ที่ใช้

ในการเขียนก็เป็นชนิดเดียวกัน ดังนั้นการที่จะชี้ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ประสงค์เฉพาะกับภาษาอังกฤษทั่วไป ก็ทำได้แต่เพียงชี้ความแตกต่างในด้านความหมายของการใช้ประโยคถ้อยคำดังนี้

1. การใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ส่วนใหญ่มักใช้คำศัพท์ที่เป็นศัพท์เฉพาะ (Technical Terms) ซึ่งผู้ที่เข้าใจต้องมีความรู้พื้นฐานในสาขาวิชานั้น ๆ และคำศัพท์แต่ละคำมักมีความหมายที่แน่นอน นอกจากนี้มักใช้คำศัพท์ที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbols) หรือคำย่อ (Abbreviated Words) ในขณะที่ภาษาอังกฤษทั่วไป คำศัพท์จะมีความหมายกว้างและความหมายของคำจะเปลี่ยนไปได้หลายความหมาย แล้วแต่สถานการณ์ที่นำไปใช้

2. การใช้โครงสร้างทางภาษา

2.1 โครงสร้างคำ ในภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ จะใช้โครงสร้างคำบางคำ ซึ่งโครงสร้างนี้จะไม่ใช่ในภาษาอังกฤษทั่วไป เช่น คำว่า "sand" เป็นคำนามที่นับไม่ได้ ในภาษาอังกฤษทั่วไป แต่นำมาใช้เป็นคำนามนับได้ในภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยมีความหมายเป็น "Kind of sand"

2.2 โครงสร้างประโยค ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษทางด้านวิทยาศาสตร์ จะใช้โครงสร้างประโยคประเภทกรรมวาจก (Passive Voice) มาก แต่ใช้กาลต่างๆ (Tenses) น้อย กาลที่ใช้มากปัจจุบันคือกาล (Present Tense)

เอช จี วิดโดว์สัน (H. G. Widdowson, 1983: 6-7) ได้ชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ และภาษาอังกฤษทั่วไป ดังนี้

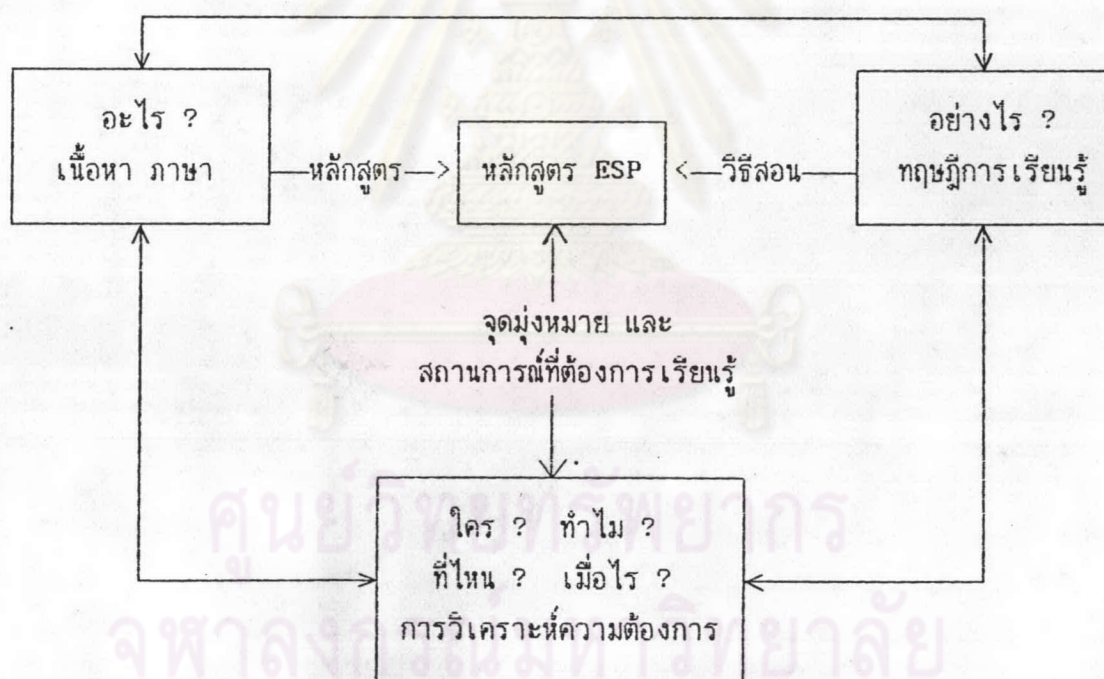
	<u>ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP)</u>	<u>ภาษาอังกฤษทั่วไป</u>
1. หลักสูตร	มีขอบเขตจำกัด เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเฉพาะด้านที่ต้องการ	ไม่จำกัดขอบเขตและพัฒนาความสามารถทั่วไปในการใช้ภาษาอังกฤษ
2. วัตถุประสงค์	มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อเป็นประโยชน์ในทางวิชาชีพหรือการศึกษาขณะนั้น	มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถที่จะใช้ภาษาต่อไป

รูปแบบของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ทอม ฮัทชินสัน และ อลัน วอเตอร์ส (Tom Hutchinson and Alan Waters 1987: 20-23) กล่าวถึง การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า คือการสอนภาษาอังกฤษ ที่มีจุดหมายเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งในส่วนนี้ก็ทำให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษทั่วไปและครูที่สอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีภาระรับผิดชอบต่างกัน กล่าวคือ ครูที่สอนภาษาอังกฤษทั่วไปนั้น จะสอนตามที่เคยปฏิบัติกันมา คือแบบเรียนที่ผู้บริหารเป็นผู้เลือก

ในขณะที่ผู้ที่สอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ มักจะต้องสร้างหลักสูตร เลือกเนื้อหาที่เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนเอง ซึ่งผู้สร้างหลักสูตรจะต้องคำนึงถึงคำถามต่อไปนี้

1. ทำไมนักเรียนจึงต้องการเรียนรู้
 2. มีใครบ้างที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งนอกจากนักเรียนแล้วยังรวมถึงครู ผู้รับผิดชอบ (Sponsors) และศึกษานิเทศก์เป็นต้น
 3. จะจัดการเรียนการสอนที่ไหน มีข้อจำกัดอะไรบ้าง
 4. จะจัดการเรียนการสอนเมื่อไร มีเวลามากน้อยเพียงใด
 5. อะไรคือสิ่งที่นักเรียนต้องการเรียนรู้ ต้องการเรียนรู้ถึงระดับไหนครอบคลุมหัวข้อและเนื้อหาอะไรบ้าง
 6. ใช้วิธีสอนอย่างไรให้ประสพผลตามความต้องการ
- ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าว มีความสัมพันธ์กันอย่างมาก ในการสร้างหลักสูตร ซึ่งสามารถเห็น ได้ชัดเจนในแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 แสดงองค์ประกอบของการสร้างหลักสูตร ESP

บ็องอร์ สว่างวโรรส (2528: 2) กล่าวถึงการจัดทำหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า การคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนในการจัดทำหลักสูตรว่าไม่ใช่ของใหม่ นักการศึกษา เช่น เอช อี พาล์มเมอร์ (H.E. Palmer) ได้กล่าวไว้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1921 ว่าผู้สอนไม่ อาจจัดหลักสูตรได้จนกว่าจะได้ทราบถึงเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของผู้เรียน นอก

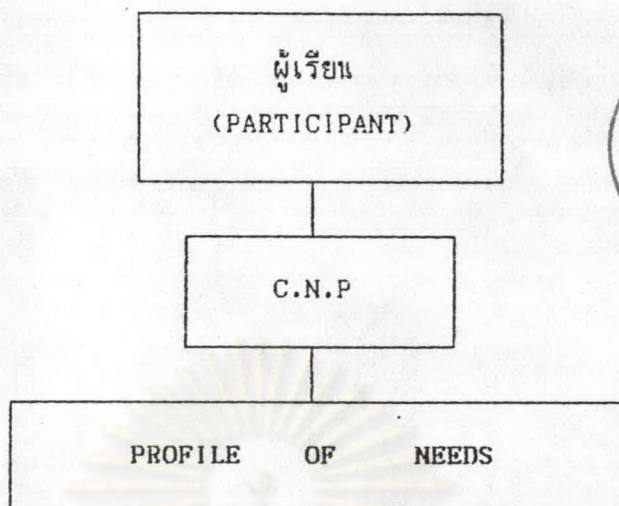
จากนี้ยังมีนักการศึกษาคนอื่น ๆ อีกที่มีความเห็นใกล้เคียงกับพาล์มเมอร์ เช่น มอร์ริส (Morris 1954) มันบี (Munby 1976) และโรบินสัน (Robinson 1980) และในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ความต้องการของผู้เรียนนั้นเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดหลักสูตร ช่วยให้ผู้สร้างหลักสูตรสามารถจัดเนื้อหาให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เรียน ผู้เรียนมองเห็นสิ่งที่ตนต้องการและก่อให้เกิดแรงจูงใจ ส่วนตัวผู้สอนนั้น ก็สามารถจะทุ่มเทการสอนไปที่เรื่องหนึ่งเรื่องใดโดยเฉพาะ)

เกี่ยวกับการวิเคราะห์ความต้องการนี้ ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens, 1982: 108) กล่าวว่า

เมื่อทราบวัตถุประสงค์ของผู้เรียนแล้ว จะต้องเลือกเนื้อหาของภาษาที่เฉพาะเจาะจง เกี่ยวกับวิชาชีพหรือสาขาวิชาของผู้เรียนทั้งในแง่สถานการณ์และลักษณะของภาษาด้วย เช่น ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเกษตรกรรมเขตร้อน ซึ่งไม่เพียงแต่ต้องการให้สอนเฉพาะความหมายและไวยากรณ์เท่านั้น แต่จะรวมถึงความสามารถในการสื่อสารแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้วย ในขณะที่สาขาอุตุนิยมวิทยานั้น ผู้เรียนจะต้องสามารถเข้าใจการพูดเกี่ยวกับข้อมูลทางอุตุนิยมวิทยา และสามารถอ่านตำราได้แต่ในบางแผนกผู้เรียนอาจต้องการทราบเรื่องการนิพนธ์ข้อมูลอุตุนิยมวิทยาทางโทรนิพนธ์ด้วย เป็นต้น

นอกจากนี้ ปีเตอร์ สตรีเวนส์ ยังได้กล่าวถึงเรื่องการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนไว้ว่า จอห์น มันบี (John Munby) ได้ศึกษาอย่างละเอียดและกว้างขวางเกี่ยวกับการวิเคราะห์ความต้องการ และได้เขียนหนังสือชื่อ Communicative Syllabus Design ขึ้นในปี ค.ศ. 1978 โดยเสนอกรรมวิธีที่จะค้นหาความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเรียกว่าประมวลความต้องการในการสื่อสาร (Communicative Need Processor - C.N.P.) ซึ่งประกอบด้วยคำถามมากมายเกี่ยวกับตัวแปรที่สำคัญ ๆ ในการสื่อสาร ได้แก่ หัวข้อเรื่อง ผู้เกี่ยวข้อง และสื่อ เป็นต้น

การศึกษาของมันบีนี้ถึงแม้จะ เน้นทางด้านทฤษฎี แต่รูปแบบและวิธีการที่เขาเสนอนั้น นับเป็นแบบที่ได้รับการยอมรับ และถือว่าเป็นต้นแบบการพัฒนาโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หัวใจสำคัญของรูปแบบคือ ประมวลความต้องการในการสื่อสาร (C.N.P.) ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียน (มันบี เรียกว่า Participant) ได้แก่ อายุ สัญชาติ เพศ ภาษาแม่ และอื่น ๆ จะถูกบ่อนเข้าไปใน C.N.P. ซึ่งแยกเป็นกลุ่มต่างๆ และเมื่อบ่อนข้อมูลต่างๆ ของผู้เรียนเข้าไปใน C.N.P. แล้ว ผลที่ได้รับก็จะเป็นความต้องการด้านทักษะทางภาษาว่า ผู้เรียนมีความต้องการอะไรบ้าง จึงจะจัดโปรแกรมการเรียนให้สนองความต้องการของผู้เรียนได้

แผนภูมิที่ 2 แสดงรูปแบบการสำรวจความต้องการของผู้เรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษาวิจัยในประเทศ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

ริชาร์ด บี นอสส์ และ มยุรี สุขวิวัฒน์ (Richard B. Noss and Mayuree Sukwiwat, 2511: 5-11) ได้ทำการสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา โดยสัมภาษณ์อาจารย์ และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง กับใช้แบบทดสอบความรู้ภาษาอังกฤษ (English Proficiency Test) กับนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ของหลักสูตรปริญญาตรี และปริญญาโท ของสถาบันการศึกษา 8 แห่ง ผลปรากฏว่า ทุกสถาบันขาดแคลนอาจารย์ผู้สอนทั้งด้านปริมาณ และคุณภาพ จำนวนผู้เรียนในแต่ละชั้นมีมากเกินไปจนจะจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื้อหาวิชาและสื่อการสอนของหลายสถาบันไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน อีกทั้งการบริหารก็ไม่เอื้อต่อการสนับสนุนให้ผู้เรียนเห็นความจำเป็นของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้สอนของแต่ละคณะวิชา ขาดการติดต่อสัมพันธ์กันในการวางแผนการสอน ทำให้ไม่สามารถควบคุมมาตรฐานการสอนของแต่ละสถาบันได้

ชนิษฐา กริมหา (2515: 68) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 462 คน เกี่ยวกับการเรียนภาษา

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) กระทรวงศึกษาธิการ
โครงการในพระราชดำริของนางนงนุชพระบรมราชเทวี และมูลนิธิโครงการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ผู้เขียนได้ศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบประโยคในภาษาอังกฤษและภาษาไทย
27 ปี ซึ่งแสดงให้เห็นว่ารูปแบบประโยคที่พบในภาษาอังกฤษและภาษาไทย
use of some adverbs จำนวนที่ใช้ในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีจำนวน
connections, quantity words, articles, no articles, preposition, and
used as adjectives, use of some verbs, gerund, pronouns, use of some
question, accord of subjects and verbs, passive voice, nouns and verbs
patterns, use of modals, objective relative pronouns, embedded
ผู้เขียนพบว่า โครงสร้างทางภาษาที่เป็นที่นิยมมี 17 ชนิด เรื่องตามลำดับต่อไปนี้คือ verb
2517 ของวิทยาลัยและโรงเรียน 4 แห่ง ซึ่งผู้จัดทำโครงการวิจัยนี้เพื่อศึกษาผลการศึกษา
อัตราส่วนที่ต่างกัน 9 จำนวน 300 คน ซึ่งกำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา
สร้างแบบฝึกหัดเสริมภาษาของนักเรียนแต่ละคน ตัวอย่างประโยคที่เป็นที่นิยม
ที่เป็นที่นิยมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนประถมศึกษาต่าง ๆ และ
ในการสร้างแบบฝึกหัดเสริมภาษาของนักเรียนแต่ละคน โครงสร้างทางภาษาของนักเรียน
ผู้เขียน จำนวน 148-150 (2517: 148-150) ได้ทำการวิเคราะห์หาของนักเรียน

การรวมประโยค (Nominalization) การรวมประโยค (Combination) การตัดประโยค (Pro-
duction) และการเติมคำในช่องว่างในนิพจน์ (Filling in the blanks)
ของการสืบเปลี่ยนคำในประโยค (Transformation) การนำกลุ่มคำหรือประโยคที่เป็นนามวล
ประกอบของประโยคย่อย ตัวอย่าง และแบบฝึกหัดชนิดต่าง ๆ ลักษณะของแบบฝึกหัดเป็นไปในรูป
คำต้นประโยคของของคำกริยา (SEAMEO) ที่ประเมินผลด้วยโปรแกรม (RELCO) โปรแกรม
ภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้เสนอ
ให้นำโครงสร้างดังกล่าวไปจัดสร้างเป็น ชุดประกอบการสอนในโครงสร้างประโยค เพื่อใช้สอน
ว่าโครงสร้างที่ใช้กันมาก คือ Passive Voice และประโยคที่ขึ้นต้นด้วย "It" จากหนังสือ
ที่ปรากฏในภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจากหนังสือ ตำราเรียน บทความและงานวิจัยต่าง ๆ พบ
พบว่า (2516: 5) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าลักษณะโครงสร้างประโยค

โดยผู้เขียนได้ศึกษาและเปรียบเทียบแบบฝึกหัดที่เสนอให้โดยผู้เขียนและแบบฝึกหัดที่
เสนอโดยผู้เขียนและแบบฝึกหัดที่เสนอโดยผู้เขียนและแบบฝึกหัดที่เสนอโดยผู้เขียน
เสนอโดยผู้เขียนและแบบฝึกหัดที่เสนอโดยผู้เขียนและแบบฝึกหัดที่เสนอโดยผู้เขียน
เสนอโดยผู้เขียนและแบบฝึกหัดที่เสนอโดยผู้เขียนและแบบฝึกหัดที่เสนอโดยผู้เขียน
เสนอโดยผู้เขียนและแบบฝึกหัดที่เสนอโดยผู้เขียนและแบบฝึกหัดที่เสนอโดยผู้เขียน

โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็น พบว่าภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาเป็นสิ่งจำเป็น และโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษที่มีอยู่ในขณะที่สำรวจนั้น ไม่สนองความต้องการของผู้เรียน

วลัย โสมานันท์ (2519: 75) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายอาชีวะ กับโรงเรียนสายสามัญ โดยใช้แบบทดสอบผลปรากฏว่า นักเรียนโรงเรียนสายสามัญ มีความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษสูงกว่านักเรียนโรงเรียนสายอาชีวะ และได้อภิปรายผลการวิจัยไว้ว่า โรงเรียนสายอาชีวะเน้นในด้านวิชาชีพ ซึ่งแตกต่างตามลักษณะและประเภทของโรงเรียน ในขณะที่โรงเรียนสายสามัญเน้นในด้านวิชาการ

พจณี จันเกษม (2519: 9) ได้สร้างชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยอุเทนถวายชั้นปีที่ 1 เป็นชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค ประกอบด้วยบทเรียนแบบโปรแกรมแบบเล่ม บทเรียนแบบโปรแกรมสไลด์-เทป และบทเรียนแบบโปรแกรมแบบแผ่นปรากฏว่า เป็นที่สนใจของนักศึกษา และทำให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะเรียน

พรณี สาคริก (2519: 12) แห่งสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้สำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา และได้สรุปว่า นิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาเห็นว่า ไม่จำเป็นที่เขาจะต้องมีความสามารถในภาษาอังกฤษทุก ๆ ด้าน แต่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา

งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี (2521: 113-114) ทำการวิจัยเรื่องประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค สำหรับนักศึกษาเทคนิคด้านช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อศึกษาและวิเคราะห์สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับ นักศึกษาด้านช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาเขตต่าง ๆ สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาในด้านหลักสูตร แบบเรียน วิธีการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผล กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ ผู้สอนภาษาอังกฤษ 48 คน และหัวหน้าแผนกช่าง 43 คน ผลการวิจัยพบว่า ทั้งผู้สอนและหัวหน้าแผนกช่างเห็นตรงกันว่า ควรสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับวิชาชีพของผู้เรียน เพื่อให้สามารถนำไปสื่อความหมายในการประกอบอาชีพ

มณีรัตน์ อมรกุล (2522: 78-81) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ 5 คน นิสิตบัณฑิตศึกษาปัจจุบัน 167 คน และนิสิตที่จบการศึกษาแล้ว 138 คน ผู้วิจัยเสนอแนะว่าผู้บริหารควรกำหนดนโยบายที่แน่นอนในการจัดการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอน

วิชาภาษาอังกฤษควรจัดเนื้อหาให้สัมพันธ์กับแผนกวิชาของผู้เรียน ควรจัดข้อทดสอบที่มีหลายแบบปนกัน และควรจัดการสอน ซ่อมเสริม แก่นิสิตที่เรียนอ่อน

ศิริพร ลิ้มตระการ (2522: 54-56) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดแบบต่าง ๆ จากการทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเทคนิค และทั่วไป ของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและภาษาที่สอง เพื่อหาแนวทางในการจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาจำนวน 160 คน ของคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ลาดกระบัง และนักศึกษาปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเซาท์เทิร์น อิลลินอยส์ คาร์บอนเดล โดยใช้แบบทดสอบ 3 ชนิดคือ แบบทดสอบ การอ่านของเดวิส แบบ 2 ก (David Reading Test Form A2) แบบทดสอบภาษาอังกฤษทั่วไปชนิดโคลซ (General Passage and Cloze) และแบบทดสอบภาษาอังกฤษเทคนิคชนิดโคลซ (Scientific Passage and Cloze) ผลการวิจัยพบว่า คะแนนในการอ่านโดยใช้แบบทดสอบของเดวิส แบบ 2 ก มีการกระจายมากกว่า คะแนนในการใช้แบบสอบภาษาอังกฤษเทคนิคชนิดโคลซ และเมื่อพิจารณากลุ่มย่อยในการใช้ภาษาของนักศึกษาไทยและสเปนพบว่า มีข้อผิดพลาด 2 ชนิดคือ 1) ข้อผิดพลาดแบบแก้ไขได้ เกิดจากการใช้กฎเกณฑ์ภาษาใหม่อย่างผิด ๆ ซึ่งมาจากการใช้แบบทดสอบภาษาอังกฤษเทคนิคชนิดโคลซ และ 2) ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเฉพาะบุคคล เป็นข้อผิดพลาดจากการใช้แบบสอบภาษาอังกฤษทั่วไป ชนิดโคลซ

นิมา สนสอาดจิต (2523: 269-270) ได้สำรวจความต้องการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจ เพื่อสำรวจปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษแต่ละทักษะ ตลอดจนระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากร โดยใช้แบบสอบถาม และทำการสัมภาษณ์ หัวหน้าหน่วยงานระดับกอง จำนวน 360 คน หัวหน้าหน่วยงานของรัฐวิสาหกิจ จำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานในหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษระดับปานกลาง ทักษะที่ใช้มากที่สุดคือการอ่าน ทักษะที่ใช้ น้อยที่สุดคือ การแปล หัวหน้าหน่วยงานในหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจส่วนใหญ่ มีความคิดเห็นสอดคล้องกับหัวหน้าหน่วยงานในวงการธุรกิจว่า ภาษาอังกฤษที่บุคลากรเรียนมาจากสถาบันการศึกษานั้น ยังไม่เพียงพอสำหรับการนำมาปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

อุษา กาญจนสถิตย์ (2523: 279-281) ได้สำรวจความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจ เพื่อสำรวจระดับความสามารถที่แท้จริงในการใช้ภาษาอังกฤษแต่ละทักษะของบุคลากร และระดับความสามารถที่หน่วยงานในวงการธุรกิจต้องการ รวมทั้งสำรวจว่า ภาษาอังกฤษที่บุคลากรเรียนจากสถาบันการศึกษานั้นเพียงพอในการปฏิบัติงานหรือไม่ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ หัวหน้าหน่วยงานหรือหัวหน้าแผนกในวงการธุรกิจ 190 หน่วยงาน ผลการ

วิจัยพบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่ในวงการธุรกิจใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด และต้องการให้บุคลากรมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียนและแปล เรียงตามลำดับ หัวหน้าหน่วยงานส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าภาษาอังกฤษที่บุคลากรเรียนจากสถาบันศึกษา ยังไม่เพียงพอในการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ญาดา ธีระวิภาวี (2524: 77-79) ได้สำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ และนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ อาจารย์ 17 คน และนักศึกษา 944 คน ได้สรุปความคิดเห็นว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบบรรยายและการจดงานไม่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จและจากผลการวิจัยพบว่า ควรใช้อุปกรณ์การสอนเข้ามาช่วย การวัดผลไม่ควรวัดความจำด้านเดียว ส่วนทางด้านเนื้อหาวิชาควรปรับให้เข้ากับเหตุการณ์ ปัจจุบันและให้สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2524: 30-32) ได้สำรวจความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาใน 12 คณะ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในด้านลักษณะภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษา ตามความต้องการของคณะต่าง ๆ สรุปผลการวิจัยได้ว่า ทั้งอาจารย์และนิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นในการทำงานค่อนข้างมาก ภาษาอังกฤษ ในระดับบัณฑิตศึกษา ควรจะเป็นภาษาอังกฤษทั้งแบบภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชารวมกันมากกว่าที่จะแยกสอนแต่เฉพาะ ภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา หรือภาษาอังกฤษทั่วไปแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

กมลรัตน์ จรัสศรีศรี (2524: 104-106) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาในด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การนำไปใช้ประโยชน์และปัญหาด้านการเรียนการสอน ตัวอย่างประชากรคือ อาจารย์และผู้สอนระดับปริญญาตรี 50 คน และนักศึกษา 350 คน ผลการวิจัยพบว่าภาษาอังกฤษ เป็นวิชาจำเป็นในการเรียนวิชาเฉพาะสาขา ควรจัดให้สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน และควรจัดสอนทั้งภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา โดยเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป เช่น พื้นฐาน และเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา เพื่อการประกอบอาชีพ ความสำเร็จในการเรียนภาษานั้น ขึ้นอยู่กับความถนัดและแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญ

คุณกัญญา ธรรมมงคล (2525: 73-76) ได้สร้างแบบสอบถามวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญต่าง ๆ ของการอ่านภาษาอังกฤษที่จำเป็นสำหรับนิสิตบัณฑิตศึกษา และวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ของ นิสิต

ก่อนเริ่มเรียนในระดับบัณฑิตศึกษา ตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 4 และ 5 จำนวน 152 คน จากสาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์การแพทย์และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามมาตรฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่าแบบสอบถามมาตรฐานที่ผู้วิจัยความสามารถในเชิงทำนาย และนิสิตในระดับปลาย ปริญญาตรีมีปัญหามากในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ มีปัญหาน้อยที่สุดในเรื่องความสามารถแยกข้อความประเภทข้อเท็จจริง ความคิดเห็นและความคิดเห็นที่มีฐานมาจากข้อเท็จจริง

สุวนีย์ ศรีโสภณ (2526: 78-82) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจแก่นักศึกษาแผนกช่างก่อสร้าง เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจแก่นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 แผนกช่างก่อสร้าง โดยมีตัวแปรเกณฑ์ในการศึกษาคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อัตราความคงทนในการจำ และทัศนคติของนักศึกษาต่อวิธีสอน และมีตัวแปรทดลองคือการสอนโดยเน้นกิจกรรม ซึ่งใช้ชื่อว่า "วิธีใหม่" ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ นักศึกษาแผนกก่อสร้างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ภาคต้นปีการศึกษา 2525 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตอุเทนถวาย จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และอัตราความคงทนในการจำของนักศึกษาที่สอนโดยวิธีใหม่สูงกว่านักศึกษาที่สอนโดยวิธีธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักศึกษาที่สอนโดยวิธีใหม่ มีทัศนคติต่อการสอนดีกว่านักศึกษาที่สอนโดยวิธีธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บังอร สว่างวโรบล (2526: 81, 122-124) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสอดคล้องระหว่างวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย กับความต้องการของวงการธุรกิจไทย เพื่อศึกษาทักษะภาษาอังกฤษตามความต้องการของวงการธุรกิจไทยว่าสอดคล้องกับทักษะที่สอนหรือไม่ โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นผู้บริหารระดับสูง ระดับรอง และบุคคลในฝ่ายต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษในบริษัทธุรกิจ 60 แห่ง หัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ บันทึกสาขาพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2523 และ 2524 ซึ่งเคยศึกษาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 93 คน ผลการวิจัยพบว่า ภาษาอังกฤษธุรกิจมีความสำคัญต่อวงการธุรกิจไทยมาก ทักษะภาษาอังกฤษ ที่ใช้มากคือการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาอังกฤษที่ใช้เขียนโทรพิมพ์และโทรเลข ทักษะที่ใช้ปานกลางคือ ฟัง พูดและอ่าน ส่วนด้านหลักสูตรนั้นหลักสูตรของสถาบันการศึกษาเอกชนที่เปิดสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ มีความสอดคล้องมากกว่า หลักสูตรของสถานศึกษาของรัฐบาล นอกจากนั้นยังมีการติดต่อใกล้ชิดโดยตรงกับนักธุรกิจมากกว่า และเนื้อหาวิชาในหลักสูตรก็จัดขึ้นทันต่อความต้องการในการใช้

อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2527: 55-67) ได้ทำการศึกษาวิจัย เพื่อประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชาการเขียนอังกฤษสำหรับสาขาวิชา (EAP Writing) ซึ่งสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดการเรียนการสอนให้กับนิสิตในคณะนิติศาสตร์ นิเทศศาสตร์ พาณิชย์ศาสตร์และการบัญชี รัฐศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ รวม 5 คณะ โดยใช้เครื่องมือวิจัยดังต่อไปนี้ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบ EAP แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษแบบ EAP แบบสอบถามทัศนคติของอาจารย์ นิสิต และแบบสอบถามในด้านแรงจูงใจในการเรียนของนิสิต ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ในด้านแรงจูงใจในการเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา (EAP Writing) นิสิตส่วนใหญ่เรียนวิชานี้เนื่องจากเห็นว่ามีความเกี่ยวข้องกับวิชาชีพและเป็นวิชาบังคับ เหมาะกับระดับความรู้ในด้านของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชานี้ นิสิตส่วนใหญ่มีการพัฒนาความสามารถรวมในการเขียนสูงขึ้น มีการพัฒนาทางด้าน การแสดงออกทางภาษา และความคิดที่เด่นชัดกว่าการพัฒนาทางด้านอื่น ๆ และมีการพัฒนาความสามารถในการใช้ตัวชี้ทางไวยากรณ์สูงขึ้น จากความสามารถในการใช้ตัวชี้ทางไวยากรณ์ก่อนเรียนวิชานี้ ส่วนข้อเสนอแนะของผู้บริหารทางวิชาการของคณะต่าง ๆ เกี่ยวกับรายวิชานี้ โดยทั่ว ๆ ไป เนื้อหาการสร้างบทเรียนและแบบฝึกหัดนั้น น่าสนใจ และมีประโยชน์ต่อนิสิตสำหรับการศึกษาต่อและสำหรับงานอาชีพในอนาคต ฉะนั้นวิชานี้จึงสมควรเป็นวิชาบังคับ

อดิศักดิ์ อกุล (2527: 167) ได้สำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โปรแกรมวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โปรแกรมภาษา และโปรแกรมวิชาชีพในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 462 คน พบว่านักเรียนทั้งสามโปรแกรมเลือกเรียนภาษาอังกฤษเพราะคิดว่ามีประโยชน์ในชีวิตประจำวันและอนาคต เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้ว นักเรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และโปรแกรมภาษามีจุดมุ่งหมายที่จะนำภาษาอังกฤษไปใช้ฟังและพูดกับชาวต่างประเทศได้พอเข้าใจ อ่านคำแนะนำและคู่มือแนะนำวิธีการใช้ที่มีคู่มือกับเครื่องใช้ต่าง ๆ เขียนจดหมายติดต่อกับเพื่อนชาวต่างประเทศ และเขียนสมัครงานกับชาวต่างประเทศ

อุมา ศรีสุภานนท์ (2527: 38) ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อสำรวจทัศนคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า วิทยาเขตธนบุรี ที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการของนักศึกษาในวิชาภาษาอังกฤษบังคับและวิชาเลือก เพื่อแก้ไขปรับปรุงแบบเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการในปัจจุบัน โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งมีคำถาม 10 ข้อ ให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 250 คนตอบ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ นักศึกษาเห็นว่าจำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัย เพราะความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่นายจ้างต้องการ คนที่ได้รับการบรรจุ แต่งตั้ง และได้ทำงานดี ๆ มักเป็นผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดี นอกจากนี้ยังจำเป็นที่จะต้องรู้ภาษาอังกฤษเพื่อติด

ต่อกับชาวต่างประเทศ เพื่ออ่านตำราทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และวิศวกรรมศาสตร์ และเพื่อการศึกษาต่อในระดับสูง

บุญพร้อม อติรัตน์ (2528: 54-57) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความคิดเห็นของ อาจารย์และนักศึกษาแผนกพาณิชยการสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจในด้านหลักสูตร และเนื้อหา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล รวมถึงการนำไปใช้และปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 20 คน และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 จำนวน 318 คน จาก 6 วิทยาลัย ผลการวิจัยในเรื่องการนำไปใช้ปรากฏว่า ทั้งอาจารย์และนักศึกษามีความเห็นสอดคล้องกันว่า ในด้านทักษะการฟัง เพื่อความรู้และความบันเทิงนั้น นำไปใช้ได้น้อย ส่วนทักษะการอ่านคือ การอ่านหนังสือแบบเรียน นำไปใช้ประโยชน์ได้มาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนเน้นให้ผู้เรียนสอบได้ ซึ่งผู้วิจัยเสนอแนะให้จัดเนื้อหาวิชา และเลือกกิจกรรมการสอนโดยคำนึงถึงการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ และเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อ ระดับสูงต่อไป

ภาวิณี จันศิษย์ยานนท์ (2528: 67-68) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค และทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษากลุ่มช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา โดยให้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาในกลุ่มช่างอุตสาหกรรมจำนวน 858 คน จำแนกตามช่างต่าง ๆ 4 ช่าง คือ ช่างยนต์ ช่างกลโรงงาน ช่างไฟฟ้ากำลัง และช่างอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2528 ในวิทยาลัยเทคนิค 8 แห่ง ทำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค และแบบทดสอบทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค มีความสัมพันธ์กับทักษะทางการเรียน คือนักศึกษาที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค ได้ในระดับสูง ก็จะทำคะแนนจากแบบทดสอบทักษะทางการเรียนได้ในระดับสูงด้วย ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่จำเป็น เพราะสามารถส่งเสริม หรือเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

พรพรรณ บุญพัฒนาภรณ์ (2528: จ) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนโปรแกรม พาณิชยกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้น ตัวอย่างประชากรได้แก่นักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา 396 คน และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา

399 คน รวม 795 คน เครื่องมือในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในการทำแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจ รวมทั้งทุกทักษะ และในแต่ละทักษะ โดยได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบถามการเขียนสูงกว่าทักษะอื่น ๆ และได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบถามการอ่านต่ำที่สุด

2. นักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในการทำแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจ รวมทั้งทุกทักษะ และในทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน ส่วนทักษะการเขียนได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มและสูงกว่าทักษะอื่น ๆ และได้คะแนนเฉลี่ยในทักษะการอ่านต่ำที่สุด

3. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีความสามารถในทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน รวมทั้งทุกทักษะ และแยกแต่ทักษะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เอมอุษา ชันธงษ์ (2528: ง-จ) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษคหกรรมของนักเรียนโปรแกรมคหกรรม ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนโปรแกรมคหกรรม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย - สังกัดกรมสามัญศึกษา 380 คน และนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิค และวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา 380 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษคหกรรม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ในการทำแบบสอบทุกทักษะ โดยนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการอ่านสูงกว่าทักษะอื่น และคะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการพูดต่ำที่สุด ส่วนนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการฟังสูงกว่าทักษะอื่น และ คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการเขียนต่ำที่สุด

ในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษคหกรรม ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายทักษะพบว่าความสามารถในการฟัง พูด และอ่านของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่ความสามารถในการเขียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อุทัยวรรณ ด้านวิวัฒน์ (2529: จ) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ตัวอย่างประชากรได้แก่ นักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมปลายสังกัด กรมสามัญศึกษา และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 781 คน เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตร

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ในการทำแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตร รวมถึงทักษะ และในทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน ส่วนทักษะการฟัง ปรากฏว่านักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มและเป็นทักษะที่นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าทักษะอื่นๆ และทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตร ที่นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ทักษะการอ่านนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในการทำแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรรวมถึงทักษะ และในทักษะการฟังและทักษะการเขียน นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยเป็นครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในทักษะการพูด และได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในทักษะการอ่าน ส่วนทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรที่นักเรียนทำคะแนนเฉลี่ยได้สูงที่สุดคือ ทักษะการเขียน และได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดในทักษะการอ่าน นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความสามารถในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน รวมถึงทักษะและแยกแต่ละทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐5 ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ณรงค์ ภูมิสวัสดิ์ (2529: จ) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค ของนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยให้ตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 378 คน และนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 399 คน สอบแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ในการทำแบบสอบถามความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิครวมทั้งทักษะ และในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เมื่อพิจารณาเป็นรายทักษะพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบถามทักษะการเขียนสูงกว่าทักษะอื่น และได้คะแนนเฉลี่ยในทักษะการพูดต่ำที่สุด

นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ในการทำแบบสอบถามความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิครวมทั้งทักษะ ในทักษะการพูด การอ่าน

และการเขียน แต่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในทักษะการฟัง ทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค ที่นักเรียนทำคะแนนเฉลี่ยได้สูงที่สุด คือ ทักษะการเขียน และทักษะที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ทักษะการฟัง

ในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่า ความสามารถในทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน รวมทุกทักษะ และแยกเป็นรายทักษะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐5 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

งานวิจัยในต่างประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยในต่างประเทศ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ดังนี้

บี ซี บรูคส์ (B.C. Brookes, 1970: 14) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา หรือภาษาอังกฤษเทคนิคแก่นักศึกษาวิศวกรรมไฟฟ้าชั้นปีที่ 3 ของมหาวิทยาลัยลอนดอน ประเทศอังกฤษ พบว่า สิ่งที่เป็นปัญหาอย่างมาก คือ ทักษะคิดของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษา ผู้เรียนมีความคิดว่า เรื่องของภาษาหรือวรรณคดีนั้นอยู่ในโลกหนึ่ง และเรื่องของวิทยาศาสตร์ก็อยู่ในอีกโลกหนึ่ง เป็นการแบ่งแยกกันอย่างเด็ดขาด เรื่องของภาษาหรือวรรณคดีเป็นเรื่องของการเพื่อฝัน ส่วนเรื่องของวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องของความเป็นจริง ทักษะคิดของผู้เรียนเช่นนี้จะมีผลต่อการเรียนเป็นอย่างมาก เพราะผู้เรียนมักจะไม่นิยมรับสิ่งที่ครูอาจารย์สอน ปัญหานี้จะแก้ไขได้โดยการจัดเนื้อหาวิชาให้ตรงกับความสนใจของผู้เรียน เช่น ถ้าผู้เรียนเป็นนักศึกษาวิศวกรรม เนื้อหาควรจะเกี่ยวข้องกับทางวิศวกรรม

มาร์กาเร็ต สจิวต์ (Margaret Stuart, 1973 : 5) ได้ศึกษาลักษณะภาษาที่ใช้ในการบรรยายทั้ง 3 สาขาวิชาคือ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และธุรกิจ พบว่ามีความแตกต่างจากภาษาที่ใช้ในการบรรยายวิชาสังคมศาสตร์ ในด้านความถี่ของโครงสร้างและสำนวนภาษาที่ใช้

จอห์น อี แลคสตอม และคณะ (John E. Lackstorm and others, 1975 : 256) ได้ศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเทคนิค ที่เป็นปัญหาสำคัญในหมู่นักศึกษานานาชาติ โดยทดลองใช้แบบเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ชื่อ "Mastering American English" ผลปรากฏว่าแบบเรียนนี้ไม่เหมาะกับการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค เพราะประโยคที่ใช้ฝึกไม่มีเนื้อหาทางด้านภาษาอังกฤษเทคนิค ผู้วิจัยให้ความเห็นว่าในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น นักศึกษาจะต้อง

เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในสาขาวิชาที่ตนกำลังศึกษาอยู่จะได้ผลดีกว่า การเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป

แลร์รี่ เซลิงเกอร์ และหลุยส์ ทริมเบิล (Larry Selinker and Louise Trimble, 1976: 22) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความ และไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ เทคนิคโดยเฉพาะเรื่องการใช้ Tenses ผลการศึกษาสรุปได้ว่า การเลือกใช้ Tenses มิได้ขึ้นอยู่กับเวลา แต่ขึ้นอยู่กับวิธีการที่ผู้เขียนใช้เพื่อสื่อความหมายของเนื้อความทั้งหมด ดังนั้นการใช้ Tenses ในภาษาอังกฤษเทคนิคจึงแตกต่างจากในภาษาอังกฤษทั่วไป ด้วยเหตุนี้ นักศึกษาทางด้านช่างจึงจำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ เพื่อประโยชน์ในการอ่าน ตำราที่ตนศึกษา

อลัน เมาน์ฟอร์ด (Alan Mounford, 1976: 3) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse analysis) และการตัดแปลงบทอ่านสำหรับภาษาเพื่อจุดประสงค์ ให้ง่ายขึ้น ผู้วิจัยให้ความเห็นว่า การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อความมีประโยชน์อย่างยิ่งในการสอนการอ่าน และเสนอแนะให้นำไปใช้กับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เพื่อช่วยให้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น

แลร์รี่ เซลิงเกอร์ (Larry Selinker, 1977: 3) ได้ทดสอบภาษาอังกฤษทางด้านวิทยาศาสตร์ (Scientific English) กับเจ้าของภาษาที่ไม่ใช่ในวิทยาศาสตร์และนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา พบว่า การอ่านข้อความภาษาอังกฤษด้านวิทยาศาสตร์ที่ได้ผล ต้องอาศัยความรู้ เรื่ององค์ประกอบของคำกริยาที่แสดงความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Markers) ไม่ได้ผลในการสอนภาษาอังกฤษด้านวิทยาศาสตร์แก่วิศวกรที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา วิศวกรที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะไม่เข้าใจโครงสร้างประโยค เพราะไม่ได้รับการสอนว่ารูปแบบของคำกริยาในภาษาอังกฤษด้านวิทยาศาสตร์ มักมีหน้าที่แสดงความสัมพันธ์ของข้อความด้วย

บาร์บารา วิกกิน (Barbara Wiggin, 1977 : 3) ได้ทำการทดสอบภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์ (Scientific English) เพื่อทดสอบดูประโยชน์ของแนวความคิดการวิเคราะห์เครื่องสัมพันธ์ข้อความ (Discourse Analysis) ในการสอนการอ่านภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์ พบว่า การอ่านข้อความภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์ที่ได้ผลต้องอาศัยความรู้ เรื่องการทำหน้าที่สัมพันธ์ความของกริยา (The Discourse Function of Verbal Elements) ซึ่งผลการวิจัยนี้ไปสนับสนุนสมมุติฐานของ แลร์รี่ เซลิงเกอร์ (Larry Selinker) ที่พบในขณะที่สอนภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์แก่วิศวกรต่างชาติว่า วิธีสอนแบบเก่า ๆ (Traditional Approaches) ไม่ได้ผลในการสอนภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์แก่วิศวกรที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

เพราะว่า นักศึกษาไม่เข้าใจจุดประสงค์ของโครงสร้างภาษาในข้อความที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เนื่องจากไม่ได้รับการสอนว่า รูปคำกริยาของภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์มีหน้าที่สัมพันธ์ความด้วย

บอบ วิสเบอร์ก (Bob Weissberg, 1977: 4) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการเขียนตามแนวที่กำหนด (Guided Writing) พบว่าวิธีนี้เหมาะสำหรับผู้เริ่มเรียนแต่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาด้านเทคนิคในมหาวิทยาลัย เพราะเนื้อหา สถานการณ์และแบบฝึกไม่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสร้างแบบฝึกหัดเสริมเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนอย่างอิสระมากขึ้น โดยใช้ลักษณะภาษาที่เฉพาะเจาะจงในด้านภาษาอังกฤษเทคนิค และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้เรื่องที่ฝึกแล้วในบริบท (Context) ที่สร้างขึ้นมาเอง

มาร์กาเรต แวน แนร์สเซน (Margaret Van Naerssen, 1978: 2-3) ได้ศึกษาการใช้ภาษาในการสื่อสารในกลุ่มแพทย์ที่เป็นเจ้าของภาษา เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับแพทย์ชาวต่างชาติ สรุปผลการวิจัยได้ว่าการสื่อสารที่แพทย์เกี่ยวข้องอยู่ ได้แก่

1. การสัมภาษณ์ หรือการพูดคุยระหว่างแพทย์กับคนไข้ ซึ่งมักเป็นการสื่อสารด้วยการฟัง-พูด
2. การสื่อสารระหว่างแพทย์กับพยาบาล นักศึกษาแพทย์ เภสัชกร ผู้บริหารหรือเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ในโรงพยาบาล ซึ่งมีทั้งการพูดและเขียน

การสื่อสารกับบุคคลทั้ง 2 ประเภทดังกล่าวใช้ทำเนียบภาษา (Register) ต่างกับแพทย์ชาวต่างชาติต้องเรียนรู้ด้านวัฒนธรรม และการดำเนินชีวิตในโรงพยาบาลด้วยในการสื่อสาร

หน่วยพัฒนาหลักสูตร (Curriculum Development Unit, 1979: 9-10) ของมหาวิทยาลัยคอนคอร์ดีย (Concordia University) ได้ทำการสำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งภาคปกติและภาคสมทบ เพื่อนำผลมาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผลการสำรวจพบว่านักศึกษาภาคปกติส่วนใหญ่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ (English for Academic Purposes) ส่วนนักศึกษาภาคสมทบส่วนใหญ่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาชีพ (English for Occupational Purposes) การสำรวจนี้ประกอบด้วยตัวแทนจากอาชีพต่าง ๆ 29 อาชีพ และได้พบว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาชีพในมหาวิทยาลัยมักมีสัญญาติดต่อกับบริษัท เช่น มีการสอนภาษาอังกฤษให้คนงานในโรงงานผลิตอาหาร ในเมืองมอนทรีออล ประเทศแคนาดา (Montreal Canada) เป็นต้น ในด้านแบบเรียนพบว่าแบบเรียนที่ใช้เน้นการฟัง-พูด ซึ่งเพียงพอสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทั่วไป (English for General Purposes) แต่ไม่เพียงพอสำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ ผลการสำรวจนี้จึงเป็นเหตุให้มี

การปรับปรุงแบบเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ

เดอร์มอท เอฟ เมอร์ฟี และคริสโตเฟอร์ เอ็น แคนดลิน (Dermot F. Murphy and Christopher N. Candlin, 1979: 2) ได้ทำการสำรวจข้อความในการบรรยายวิชาทางวิศวกรรมศาสตร์และความเข้าใจในการฟังสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์ เพื่อสำรวจวิธีบรรยายเนื้อหาวิชาและ ความเชื่อมโยงที่มีต่อตำราทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ และเพื่อสำรวจจำนวนหนังสือ ความเข้าใจในทักษะการฟังภาษาอังกฤษทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (EST) โดยวิเคราะห์จากคำบรรยายสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 3 ในมหาวิทยาลัยคิง อับดุล อาซิส และการสำรวจตำราและเอกสารทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ ผลการสำรวจพบว่าตำราและเอกสารมีความเชื่อมโยงในเนื้อหากับการบรรยายในชั้นเรียน หนังสือความเข้าใจในทักษะการฟังภาษาอังกฤษทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยียังมีเป็นจำนวนน้อย และผู้วิจัยได้เสนอแนะวิธีการฝึกและกิจกรรมที่ควรจัดให้นักศึกษาเพื่อเสริมความเข้าใจในการฟัง

เจย์ นันเลย์ (Jay Nunley, 1979: 2-3) ได้สำรวจความต้องการด้านภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะโดยสัมภาษณ์บุคคลในมูลนิธิ เดลเฟียน (Delphian Foundation) จำนวน 30 คน ด้วยคำถาม 3 ข้อ ต่อไปนี้

1. คุณต้องการแบบเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะชนิดใดมากที่สุด
2. ผู้พิมพ์ควรจะปรึกษาใครก่อนลงมือพิมพ์แบบเรียนชนิดที่คุณต้องการ
3. ถ้ามีแบบเรียนตามที่คุณต้องการ สถานการณ์การเรียนการสอนจะเป็นอย่างไร

สำหรับคำถามข้อ 1 มีผู้ตอบว่าต้องการแบบเรียนระดับสูงกว่ามัธยมปลาย และเน้นการอ่านมากกว่าผู้ตอบอย่างอื่นสำหรับคำถามข้อ 2 ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่าผู้พิมพ์ควรจะปรึกษาครูในสาขาวิชาเฉพาะนั้น ๆ มากที่สุด และคำถามข้อ 3 ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่า การเรียนการสอนจะง่ายขึ้น

กัณฑ์ทิพย์ ศิริผล (Kantatip Siripol, 1979: 1321-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาและแนวทางปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย เพื่อศึกษาปัญหา และเสนอแนวทางในการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์และครูผู้สอนภาษาอังกฤษเทคนิค ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีปัญหาในกระบวนการอ่านระดับคำศัพท์ โครงสร้าง และระดับประโยค นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการที่นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษเทคนิค จุดประสงค์ของวิชายังไม่เฉพาะเจาะจงนักศึกษาขาดแรงจูงใจในการเรียน และครูผู้สอนยังไม่ได้รับการฝึกอบรมเพื่อสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ผู้วิจัยได้เสนอให้ใช้วิธีการ

สอนแบบสื่อความหมาย (rhetorical approach) และเสนอโครงร่างหลักสูตรภาษาอังกฤษ เทคนิคที่อาจใช้ได้ต้องมีประสิทธิภาพกับนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ในประเทศไทย

มาร์กาเรต คีช (Margaret Keech, 1980: 30A) เป็นผู้หนึ่งที่ได้ทำการสำรวจ ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่างชาติที่วิทยาลัยเกษตรวิศวกรรม ที่ซิลโซ สรุปผลว่า ก่อนที่จะเตรียมการกำหนดหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ควรมีการสำรวจความต้องการในการเรียน ภาษาของผู้เรียนเสียก่อน

อาลี เอช. เอส. ฮัจจา (Ali H.S. Hajjaj, 1980 : 5) ได้ศึกษาหน้าที่ของ ภาษา (Functions) เพื่อนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยตรวจสอบว่าภาษามีหน้าที่อย่างไร โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคมากกว่าประโยค เดี่ยว ๆ จากการตรวจสอบเรื่องนี้เขาได้สรุปว่า หน้าที่ของภาษาหมายถึง ความจำเป็นที่ต้อง เรียนรู้ความเข้าใจในการสื่อสาร ผู้วิจัยได้นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาด้านทฤษฎี ตัวอย่างการตี ความหน้าที่ของภาษา การวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและการนำไปใช้ในห้องเรียนมาวิเคราะห์หน้าที่ของ ภาษาในตำราฟิลิกส์ การวิเคราะห์นั้นนำไปสู่การแสดงออกที่ชัดเจน และถูกต้องของตัวอย่างหน้าที่ ต่าง ๆ ของภาษา ตัวอย่างนั้นเกี่ยวกับการตีความสัมพันธ์ของข้อความในลักษณะที่ชี้ให้เห็นถึงหน้าที่ หลักของภาษา และทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างหน้าที่เด่นชัด ผู้วิจัยได้นำตัวอย่างหน้าที่ของภาษานี้ ไปใช้ในการเรียนการสอนความเข้าใจในการอ่าน (Reading Comprehension) แก่นักศึกษา ในมหาวิทยาลัยคูเวต ที่ต้องอ่านตำราฟิลิกส์โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ

เจมส์ แบกซ์เตอร์ (James Baxter, 1980: 2) ได้ศึกษาภาษาอังกฤษธุรกิจที่ ใช้ในวงการธุรกิจนานาชาติ พบว่ามีการสอนภาษาอังกฤษหลายด้าน เช่น การอบรมการจัดการ การอบรมวัฒนธรรมของต่างชาติ การสื่อสารด้านธุรกิจ อุปสรรคในการสื่อสาร ปัญหาการใช้ภาษา อังกฤษ การปรับให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมใหม่ เป็นต้น นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า มีข้อแตกต่างกันระหว่างการสอนภาษาอังกฤษรวมทั้งภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะกับการสื่อสารทาง ธุรกิจ เพราะในแต่ละสาขาต่างมีวารสาร สิ่งพิมพ์ คัมภีร์เฉพาะ รวมทั้งทักษะและความคิดรวบยอด เฉพาะของตนเอง

ประภา วิทยารุ่งเรืองศรี (Prepa Vittayarunggrangsi, 1980: 1-5) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ภาษาอังกฤษสำหรับนักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี : การสอนการเขียน เรียงความ โดยสร้างบทเรียนสำหรับการสอนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในหลักสูตรการ สอนภาษาอังกฤษสำหรับนักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเขียน ภาษาอังกฤษระดับสูงกว่าประโยค เป็นการเตรียมผู้เรียนก่อนการเขียนเฉพาะสาขาวิชาระดับสูง

ผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนโดยมีหลัก คือเขียนข้อความที่เป็นใจความสำคัญให้ชัดเจนและครอบคลุมเนื้อหาที่กล่าวถึงทั้งหมดขยายใจความสำคัญนั้นด้วยข้อความอื่น ๆ ซึ่งกล่าวถึงเนื้อหาเดียวกันโดยตลอด และจัดลำดับข้อความต่าง ๆ ให้มีความเกี่ยวเนื่องกันอย่างถูกต้องเหมาะสมตามหลักการใช้ภาษา บทเรียนนี้มีแบบฝึกหัดพร้อมคำเฉลยประกอบทุกบท เพื่อให้สามารถใช้ได้ทั้งในชั้นเรียนและให้ผู้เรียนฝึกฝนด้วยตนเอง

เอลิซาเบธ แมคเร วอล์คเกอร์ (Elizabeth McRae Walker, 1981: 2478-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบการแสดงออกของนักเรียนสายอาชีพ 2 กลุ่มที่มีต่อการสอนภาษาอังกฤษด้วยโปรแกรมการสอนที่แตกต่างกัน เพื่อประเมินว่าโปรแกรมการสอนสายอาชีพแบบใดที่สามารถพัฒนาได้ทั้งการเลือกอาชีพและการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษในการสื่อสารของนักเรียน ตัวอย่างประชากรแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองซึ่งสอนด้วยโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษของศูนย์ฝึกอาชีพดาร์มสตาตท์ประเทศเยอรมันนี (Darmstadt Career Center, Germany) เป็นการสอนทั้งทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษและพัฒนาความรู้ในอาชีพไปพร้อม ๆ กัน กลุ่มควบคุมสอนด้วยโปรแกรมภาษาอังกฤษที่พัฒนาความรู้เฉพาะชนิดเดียวกับกลุ่มทดลอง แต่ได้รับความรู้ในทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบเดิมจากโรงเรียนของตน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างในด้านการอ่าน (Total Reading) อย่างมีนัยสำคัญทางทางสถิติ และจากการทดสอบย่อยโดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์แคลิฟอร์เนีย (The California Achievement Tests) สรุปได้ว่าโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 2 แบบช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและการใช้ภาษาได้

ไดแอนน์ วอลล์ (Dianne Wall, 1981 : 34-87) ได้สร้างประมวลการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับเตรียมนักศึกษาชาวต่างชาติในการศึกษาต่อในระดับเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีความสามารถในด้านนี้มากขึ้น โดยการสัมภาษณ์ครูสอนวิชาเศรษฐศาสตร์และนักศึกษาเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิตในปี 1980-1981 มหาวิทยาลัยแลงคาสเตอร์ในด้านประเภทของการเขียนที่ต้องการ จุดประสงค์และวิธีการประเมินผลการเขียน นำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์แล้วสร้างประมวลการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษขึ้น ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาที่สอดคล้องกับวิชาทางด้านเศรษฐศาสตร์ การจัดกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษและประเมินผลด้วยตนเองของนักศึกษา

มารี ชาร์ลอตต์ แมดเดน (Marie Charlotte Madden, 1981: 5074-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความเข้าใจของนายจ้าง นักเรียน และครูเกี่ยวกับความต้องการภาษาอังกฤษของนักเรียนในวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อชี้ให้เห็นทักษะทางภาษาอังกฤษที่นายจ้าง นักเรียนอาชีวศึกษา และครูผู้สอนเห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเข้าทำงานและการทำงานต่อไปในอนาคต ตัว

อย่างประชากรในการวิจัยคือ นายจ้าง 104 คน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 47 คน และนักเรียน ภาษาอังกฤษ 46 ห้อง ผลการวิจัยพบว่านายจ้างส่วนใหญ่และครูผู้สอนเห็นว่าทักษะพื้นฐานเป็นสิ่งสำคัญต่อการเข้าทำงานและทักษะในระดับที่สูงขึ้น เช่น ความเข้าใจและการจัดระบบความคิดเป็นสิ่งจำเป็นต่อความก้าวหน้าในการทำงานนักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของทักษะตรงกับความเห็นของนายจ้าง แต่ไม่ได้เรียนวิชาที่ทักษะเหล่านั้นประกอบอยู่

แอน เอ็ม จอห์นส์ (Ann M. Johns, 1981: 51-57) ได้ทำการสำรวจเกี่ยวกับการศึกษาทักษะภาษาอังกฤษที่จำเป็นในมหาวิทยาลัย ซาน ดีเอโก พบว่า ผู้สอนควรใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ ทักษะที่สำคัญในชั้นเรียน คือ การฟัง และจดบันทึก การสอนทักษะการพูดและการเขียนควรสอนที่หลังทักษะการอ่านและการฟัง ในการสอนทักษะการพูดควรเตรียมคำตอบให้ด้วยส่วนการสอนทักษะการเขียน ควรเน้นที่การเขียนสรุปและการจดบันทึกย่อ

ปรียา นวรัตน์ (Pariya Newarat, 1981 : 3518-3519-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องความแตกต่างของวิธีสอนและสื่อการสอนของครูภาษาอังกฤษที่สอนนักเรียนอาชีวศึกษากับนักเรียนอื่น เพื่อสำรวจความแตกต่างของวิธีสอน และสื่อการสอนระหว่างครูภาษาอังกฤษที่สอนนักเรียนอาชีวศึกษาและครูที่สอนนักเรียนอื่น ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ ครูภาษาอังกฤษจำนวน 60 คน ในรัฐมิสซิสซิปปี เป็นครูที่สอนนักเรียนอาชีวศึกษา 30 คน และครูที่สอนนักเรียนอื่น 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูภาษาอังกฤษที่สอนนักเรียนอาชีวศึกษาและครูภาษาอังกฤษที่สอนนักเรียนอื่นใช้วิธีการสอนที่ไม่แตกต่างกัน แต่ครูภาษาอังกฤษที่สอนนักเรียนอาชีวศึกษาเน้นการสอนการเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนจดหมายสมัครงาน และสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาการ รวมทั้งใช้บทเรียนแบบโปรแกรม ใช้บัตรคำในการปรับปรุงคำศัพท์ของนักเรียน และมีอิสระในการเลือกเนื้อหา นอกเหนือจากหนังสือเรียนมากกว่าครูภาษาอังกฤษที่สอนนักเรียนอื่น

วรลาภ แสงวัฒนชัย และมยุรี ตริชัยศรี (Woralap Saengwattanechai and Mayuree Trichaisri, 1982: 48) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบวิธีการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษทางด้านวิทยาศาสตร์ ระหว่างวิธีการสอนโดยการแปลกับวิธีการสอนโดยการอธิบายศัพท์และโครงสร้างแล้วให้นักศึกษาทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านด้วยตนเอง เพื่อศึกษาหาวิธีการสอนที่ได้ผลดีในการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เรียนวิทยาศาสตร์เป็นวิชาเอก มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตัวอย่างประชากร เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกวิทยาศาสตร์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ผลการวิจัยพบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม แต่ผู้วิจัยได้เสนอแนะวิธีการสอนโดยอธิบายศัพท์ และโครงสร้างว่าเป็นวิธีที่เหมาะสมกว่า เพราะนักศึกษาได้ทำกิจกรรมซึ่งทำให้มีความสนใจในการเรียนมากขึ้น

อัจฉรา วงศ์โสธร (Achara Wongsothorn, 1982: 54-55) ได้ทำการสำรวจความต้องการทางสังคม ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อทราบถึงขอบเขตและประเภทของภาษาอังกฤษที่ต้องการใช้ของบุคคลในวงงานของหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ และธุรกิจ เพื่อทราบถึงขอบเขตและจุดประสงค์ในการใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปล และเพื่อค้นหาว่าทักษะการใช้ภาษาแบบที่สอนในสถาบันการศึกษานั้น เพียงพอหรือไม่กับความต้องการของหน่วยงานดังกล่าว โดยการสัมภาษณ์ และใช้แบบสอบถามความคิดเห็น ตัวอย่างประชากรจำนวน 486 คน ผลการสำรวจพบว่า หน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจ ใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่วงการธุรกิจใช้มากกว่า สัดส่วนของบุคลากรที่ใช้ภาษาอังกฤษ กับบุคลากรที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็น 1 ต่อ 4 ทักษะภาษาอังกฤษเรียงตามลำดับการใช้มากที่สุด คือ การอ่าน การเขียน การฟัง การพูดและการแปล จุดประสงค์ในการใช้ภาษาเป็นการใช้เพื่อการทำงานมากกว่า เพื่อสังคม หรือจุดประสงค์ส่วนตัว บุคลากรประเภทที่ใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดคือนักการศึกษาในหน่วยราชการ ผู้บริหารของรัฐวิสาหกิจ และหัวหน้าฝ่ายในวงการธุรกิจ ผู้บริหารมีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษที่จัดสอนในสถาบันการศึกษายังไม่เพียงพอในการนำมาใช้ โดยเฉพาะความรู้ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 สายอาชีพ และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ส่วนภาษาอังกฤษที่จัดสอนในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า ถือว่าเพียงพอกับความต้องการใช้และในการปรับปรุงความรู้ภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่ใช้วิธีปรับปรุงด้วยตนเอง

จูเลีย เกจ และ พรินซ์ เดวิด (Julia Gage and Prince David, 1982: 349 - 351) ได้รายงานเกี่ยวกับโครงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพสำหรับผู้อพยพชาวอินโดจีนในสหรัฐอเมริกา โดยใช้การสัมภาษณ์ และการสังเกตผู้เกี่ยวข้องในตลาดแรงงาน พบว่าคนงานที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษต่ำ สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ดีพอสมควรอย่างไรก็ตาม โอกาสในการเลื่อนขั้นหรือความก้าวหน้ามีจำกัด

นันทา -พลาณกุลวงศ์ (Nanta Palanukulwong, 1983: 55-58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่ผ่านการสอบคัดเลือกด้วยวิธีการที่ต่างกัน เพื่อศึกษาว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเองและประเภทสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัยมีสมรรถภาพ ในการใช้ภาษาอังกฤษเมื่อเริ่มเข้าศึกษา และเมื่อจบการศึกษาภาคต้นแตกต่างกันหรือไม่และอย่างไร ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษา ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จาก 5 คณะ คือ คณะวิทยาศาสตร์ แพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ เภสัชศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 295 คน เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 3 ฉบับคือ แบบสอบโครงสร้างไวยากรณ์ แบบสอบคำศัพท์ และแบบสอบการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า

- 1) นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม มีสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษเมื่อเริ่มเข้าศึกษาไม่แตกต่างกัน
- 2) นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม เมื่อแยกตามคณะมีสมรรถภาพไม่แตกต่างกัน ในการใช้ภาษาอังกฤษ เมื่อเริ่มเข้าศึกษาชั้นปีที่ 1 ยกเว้นนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ กลุ่มที่ผ่านการคัดเลือกโดยการสอบร่วมมีสมรรถภาพ ในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่มหาวิทยาลัยเลือกเอง
- 3) สมรรถภาพในการใช้ภาษาของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับสมรรถภาพ ในแง่โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่าน
- 4) สมรรถภาพในแง่โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่าน ของนักศึกษามีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในระดับปานกลางค่อนข้างสูง

จูเลียต เดอ เบอร์เกส และจินเนตต์ เดอ ซอเรซ (Juliet de Burgues and Jeannette de Suarez, 1985: 5-8) ได้ทำการวิจัยเรื่องบทบาทของการทำนายและความรู้เดิมในการนำมาใช้อ่านเรื่องที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อวิเคราะห์วิธีที่นักศึกษานำมาใช้ในการอ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาสารานสุขศาสตร์ของมหาวิทยาลัยคาราโบโบจำนวน 3 กลุ่ม กลุ่มละ 17 คน รวมเป็น 51 คน โดยให้ทดสอบการอ่านเรื่องเดียวกัน (The Same Passage) แต่กระทำกิจกรรมต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่มมีพฤติกรรมที่โน้มเอียงไปด้านเดียวกันคือ

- 1) นักศึกษาใช้ความรู้เดิมและความคิดของตนเองในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน
- 2) นักศึกษาประสบปัญหาในการแปลเนื้อเรื่องจากภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาแม่เพราะมักยึดกฎและวิธีการใช้ในภาษาแม่เป็นหลัก
- 3) นักศึกษาประสบความสำเร็จในการให้รายละเอียด เป็นภาษาอังกฤษจากเรื่อง ที่อ่านด้วยสำนวนภาษาของตนเอง (Their own words)
- 4) นักศึกษาไม่นิยมใช้ขบวนการวิธีอ้างอิง (Inferential Strategies) มาใช้ในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน
- 5) ในการแปลเนื้อเรื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ นักศึกษาใช้วิธีแปลตามโครงสร้างประโยคที่ปรากฏมากกว่าแปลตามความเหมาะสมในด้านความหมายของเรื่อง
- 6) ในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน นักศึกษาไม่คำนึงถึงเอกภาพและความเชื่อมโยงในเรื่อง แต่มักจะตีความประโยคต่อประโยค